

TIỂU PHẨM “TRẦN TRỤI GIỮA HÀM RỒNG”!

TRƯƠNG NGỌC

Sau bao năm hành tẩu, vào một ngày đẹp trời đầu năm Con Rồng lửa, tôi chợt nhận ra câu nói cửa miệng: “Chốn giang hồ đầy rẫy hiểm ác, các hạ phải... *cẩn thận... cẩn thận...*” của mấy vị... lồng tiếng trong các bộ phim võ hiệp kỳ tình, không phải là không có lý. Như chuyện ông bạn vong niên của tôi, tối nọ sau khi phó hội trở về, bỗng đứng có người rà rà hỏi thăm đường, ông liền giảm tốc độ để nhiệt tình chỉ dẫn. Bất ngờ một nữ lang với mùi nước hoa sực nức đứng chờ sẵn bên đường, quăng mình nhảy xổ lên giở chiêu “long nữ cần tiên” sờ soạng tứ lung tung. Ông chẳng nghe cảm giác “nóng trong người” gì ráo, chỉ thấy bực mình bực bội tức bèn tìm cách xô ra, nữ lang nọ mới cười the the rồi chuyển thế “rồng cái ẩn mây mù” vùng chạy mất, mang theo cả... cái bóp của ông. Còn những chuyện đại loại như một số trang hảo hớn hảo ngọt nghe lời rù quén của đám “lông bông nữ” động Bàng tơ để lâm cảnh “trần trụi giữa bầy sói” thì hà rầm, đầu kẻ xiết.

Bấy rập chập chùng giăng mắc, ngay cả cái sự âm thực thường tình trong thiên hạ, trên đường hành hiệp giang hồ bạn vẫn có thể vướng lăm điều ám muội ở chốn trà đình cơm quán tửu lâu. Nào là... thực phẩm tẩm ướp hàn the hóa chất, pha trộn phẩm màu công nghiệp loạn xì ngầu, hoặc được tửu “ngâm” cấp tốc ba mươi giây, nốc vào rất nhiều khả năng được chuyển hóa từ rồng hí châu thành rồng thiêng phơi rốn.

Người đã thế, đến... “long câu” “xích thố” cũng dễ bị ngộ độc thực phẩm, bị... xà xẻo lương khô, nếu không được chủ nhân thường xuyên quan tâm bảo vệ. Thực tế cho thấy nhiều năm qua, lăm vị chiến mã đương phi nước đại trên công lộ đứng không lăn đùng ra... bất tỉnh, nhẹ nhẹ cũng khục khục ho hen, hoặc bu-ri ướt nhẹ. Lâu nay vẫn xem thường ba cái “chuyện nhỏ như con thỏ” kiểu này, nhưng coi bộ tình hình ngày càng “diễn biến phức tạp”, lại được chư bằng hữu ân cần nhắc chùng nhắc nhở, nên tôi

bắt đầu cảnh giác hơn. Như chuyện sáng nay...

Rút kinh nghiệm bữa trước vô tâm vô ý bị gã “diệu thủ gian nhân” giở trò bớm “lương thực không”, tức dùng thủ đoạn “bớm nối”, lấy đủ tiền khổ chủ mà bụng long câu chỉ hưởng sái mấy phân khiến giữa đường... dất bộ; lần này vừa dừng sịch trước một “hắc điểm” – vốn đã bị thiên hạ bêu danh nhưng chưa lần nào quả tố, tôi vừa đưa mắt liếc xéo gã tiếp tế lương thảo. Gã cũng hấp háy liếc ngược lại tôi như để đánh giá đối thủ, thấy đối thủ (là tôi) tuy hai mắt lom lom dòm kỹ nhưng bộ dạng không có vẻ gì là hình sự lại càng không giống chút gì như “thám tử nhân dân”, gã tỉnh bơ một tay cầm cần phun một tay giở nhứt dương chỉ cài cần số, bấm cò, xịt xịt vô bình như rồng phun... nước đá thần lần. Dương bấm, gã chơi trò nhấp nhả, tôi “Ê...”, gã giật mình bấm tiếp. Chưa đến chỉ số chỉ giá, gã vụt nhả cò. Một nữ lang – người của hắc điểm đứng gần đó sử “lăng ba vi bộ” sàng tới ra chiêu “gian lận thương mại”, một luồng khí lực vô hình vô ảnh tự rồng cuộn tăng không tác động khiến chỉ số chỉ giá ngay tắp lự hiển thị công khai, đứng tiền đứng lít. Tôi há hốc mồm, tiếng quát “Ăn gian...” chưa kịp thoát ra đã tắt tịt liền trong cổ họng.

“Bằng chứng đâu?” – Mé trong, một khứa sồn sồn mặt mày bặm trợn đứng kiêu giang hồ có số má, hất hàm lia tia nhìn trực diện về phía tôi như thách thức.

“Hừm... Câu này nghe quen quen nhưng hông có dễ “giải” được, à ghen!”. Tôi lăm bắm một cách cam chịu, đoạn nắm lấy hai tai con long câu thân thiết, chân nhấp số, tay rồ ga... dọt thẳng. Đúng là... chốn giang hồ... nhiều hiểm ác... Không riêng gì tôi, mà hầu khắp người trong thiên hạ đều phải trần mình chịu trận, như thể “trần trụi trước... hàm rồng” chập chùng bấy rập, bởi cái sự “độc cô cầu bại” của các hắc điểm chuyên cung cấp năng lượng cho ngựa sắt. Thôi thì đành vớt vát bằng câu “một nhin chín lành”, để còn nhẹ lòng đón xuân rồng đang đến...